

عکس: ایرنا

تامایوپری با حمله کوسه جان باخت

تامایوپری، بازیگر فیلم «دزدان دریایی کارائیب»، بر اثر حمله یک کوسه هنگام موج‌سواری در هاوایی جان خود را از دست داد. خدمات اورژانس هونولولو در یک کنفرانس مطبوعاتی تأیید کرد که این مرد ۴۹ ساله بعد از ظهر یکشنبه درگذشت. پری که در قسمت شرقی اوآهو متولد شد، بیش از یک‌دهه بود که به‌صورت حرفه‌ای موج‌سواری می‌کرد. او همچنین نجات‌غریق نیز بود، اما پس از حمله کوسه، زمانی که توسط جت‌اسکی اورژانس به ساحل آورده شد، امدادگران اعلام کردند که مرده است. پری در چهارمین قسمت از سری فیلم‌های «دزدان دریایی کارائیب» یعنی فیلم «دزدان دریایی کارائیب: سوار بر امواج ناشناخته» که در سال ۲۰۱۱ اکران شد، در کنار جانی دپ (جک اسپارو)، جفری راش (کاپیتان هکتور باربوسا) و پنلوپه کروز (آنجلیکا) و سایر بازیگران مطرح این فیلم در نقش دزدی دریایی بازی کرد.

حسام‌الدین سراج در ارکستر ملی

حسام‌الدین سراج، خواننده موسیقی ایرانی در کنسرت ارکستر ملی به‌نام «ماه من» به رهبری همایون رحیمیان حضور خواهد داشت. کنسرت «ماه من» به رهبری همایون رحیمیان و خوانندگی حسام‌الدین سراج، ۱۲ و ۱۳ تیرماه در تالار وحدت روی صحنه می‌رود. سراج گفت: «برای همکاری در این اجرا از طرف بنیاد به من پیشنهاد شد و من هم پذیرفتم. طی صحبت‌هایی هم که داشتیم قطعات مورد نظر برای اجرا را انتخاب کردیم». سراج قطعات انتخابی را بسیار نوستالژیک خواند و گفت: «قطعاتی چون «شب عاشقان بیدل»، «نشان بی‌نشان» و آثاری که آقای رحیمیان برای ارکستر ساخته‌اند را روی صحنه اجرا می‌کنیم. بیشتر این قطعات از آلبوم «نگاه آسمانی» به آهنگسازی آقای رحیمیان انتخاب شده‌اند و باقی قطعات مثل «ماه من»، «حلقه گیسو» و «سیمین بری» از میان آثاری است که جدیدتر بوده و بیشتر شنیده شده است.»

جکی چان با «افسانه» بر پرده می‌آید

گروه فیلم بونا، یکی از استودیوهای برجسته سینمای چین، در ۱۲ ژوئیه آماده عرضه فیلم «افسانه» با بازی جکی چان است. «افسانه» به‌عنوان دنباله‌ای ۵۰ میلیون دلاری برای فیلم اکشن «اسطوره» (۲۰۰۵) ساخته می‌شود که چان به‌عنوان بازیگر و استلنی تانگ در نقش کارگردان، در آن فیلم حضور داشتند. چان در فیلم «افسانه» نقش باستان‌شناسی را بازی می‌کند که یک مصنوع قدرتمند یشم را کشف می‌کند که او دستیارش را به دوره‌ای پراشوب در سلسله‌هان غربی (۲۰۶ قبل از میلاد تا ۲۲۰ میلادی) می‌فرستد. «افسانه»، پس از فیلم‌های «داستان پلیس ۲»، «سوپر پلیس» و «پیش‌تاز»، دهمین فیلمی است که در آن چان و تانگ با هم کار می‌کنند. در یک رویداد مطبوعاتی در طول جشنواره بین‌المللی فیلم شانگهای این هفته، تهیه‌کنندگان این فیلم گفتند که یکی از ویژگی‌های برجسته فیلم، استفاده از فناوری هوش مصنوعی برای بازسازی نسخه ۲۷ ساله چان است.

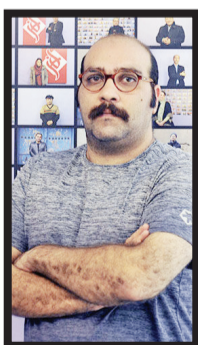
ابر بحران تئاتر؛ مدیریت تئاتر

بازخوانی مشکلات تشدید شده صحنه نمایش رسمی در سال‌های اخیر

نرگس کیانی
خبرنگار گروه فرهنگ

گروه فرهنگ: چند سال اخیر را می‌توان روزگار به‌کما رفتن فرهنگ، هنر و اندیشه ایران دانست. تراکم بحران‌هایی که از ۱۳۹۸ به این سو در جامعه جمع شده بود، همه ساحات فرهنگ را در شوک فرو برده بود. انتخاب رئیس‌جمهور فقید و بعدتر اعتراضات سال ۱۴۰۱ بخش زیادی از عاملان فرهنگ را نه با این پرسش که چه کنند، بلکه با این مسئله مواجه کرد که اساساً باید کاری کنند یا نه و همین یک دوراهی همیشگی در تاریخ ما به وجود آورد؛ دوراهی‌ای که تهش هرچه باشد، هرگز بهبود وضعیت فرهنگ و اندیشه نبوده است. به مناسبت انتخابات زودرس در سلسله‌مطالبی در گروه فرهنگ سعی می‌کنیم نگاهی به این مسئله و این دوران داشته باشیم.

عباس جمالی:
امروزه هر سالنی براساس سازوکار خود به گروه‌های نمایشی نوبت اجرا می‌دهد. عملکرد بخشی از سالن‌داران تئاتر خصوصی مشابه صاحبان تالارهای عروسی شده است. در این روند شما کافی است مبلغی پرداخت و سالن را اجاره کنید روی صحنه بروید.

فرهنگی در پی انتخابات زودهنگام پیش‌رو، دلیلی بود برای پرسش از کسانی که سال‌هاست در حوزه تئاتر کار می‌کنند و با بحران‌های آن آشنا نیستند؛ این پرسش که ابربحران‌های این حوزه را چه می‌دانند و چشم‌انداز پیش‌رو را چگونه می‌بینند.

از میان برداشته شدن نگاه امنیتی موجود
لزوم از میان برداشته شدن نگاه امنیتی موجود به حوزه فرهنگ‌و هنر از جمله تئاتر، نخستین نکته‌ای است که مورد اشاره عباس جمالی، نمایشنامه‌نویس و کارگردان تئاتر قرار می‌گیرد. او با اشاره به این نکته می‌افزاید: «این نگاه موجب گستردگی بیش‌ازپیش و فزاینده سانسور شده است. در این شرایط بزرگترین ضربه را نمایشنامه‌نویسی ایران و نمایشنامه‌نویس ایرانی می‌خورد. به حدی که دیگر جرأت نوشتن را در خود نمی‌یابد و کارگردان ایرانی به این نتیجه می‌رسد که راحت‌تر است اگر نمایشنامه‌ای ترجمه‌شده را روی صحنه ببرد. پس بازنگری در این وضعیت یکی از مسائل بسیار بااهمیت پیش‌روست. مسئله مهم دیگر اینکه تئاتر باید مانند سینما دارای سامانه‌ای شود و هر کسی که می‌خواهد در این حوزه کار کند، مانند آن که در حوزه سینما کار می‌کند، بداند که باید پیشینه و سابقه مشخصی داشته باشد و آن را به جایی ارائه دهد. تئاتر اکنون این گونه نیست و هر سالنی براساس سازوکار خود به گروه‌های نمایشی نوبت اجرا می‌دهد. ضمن اینکه با احترام به اهالی تئاتر خصوصی، عملکرد بخشی از سالن‌داران این حوزه، مشابه صاحبان تالارهای عروسی شده است. در این روند شما کافی است مبلغی پرداخت و سالن را اجاره کنید تا بتوانید روی صحنه بروید. نبود چنین سامانه‌ای موجب شده است بخشی از اهالی تئاتر که هنرهای نمایشی را در دانشگاه‌ها آموخته‌اند، اگرچه حرفه‌ای‌اند اما به‌دلیل نداشتن سرمایه لازم خواه‌ناخواه حذف شوند؛ در صورتی که دولت موظف به کمک به آن‌هاست و باید براساس معیاری مشخص در سامانه‌ای معین، یاری‌شان دهد تا بتوانند بدنه تئاتر را بسازند. در همین راستا باید تئاتر دانشجویی را جدی‌تر گرفت و سالن‌های تئاتر دانشگاهی را افزایش داد و طی فرآیندی مشخص زمینه ورود افراد را از تئاتر دانشگاهی به تئاتر حرفه‌ای فراهم کرد. این فرآیند هم‌اکنون وجود ندارد و افراد بسته به میزان سرمایه‌شان روی صحنه می‌روند.»

او همچنین با اشاره به «غیاب عدالت اقتصادی در تئاتر» می‌گوید: «درواقع هیچ کمکی از سمت دولت به تئاتر وجود ندارد و دولت پا پس کشیده است. این

در حالی است که کلید توسعه، حاصل نگاهی فرهنگی است. در وضعیت موجود اما نه‌تنها شاهد توسعه تئاتر نیستیم که بخشی از بدنه آن نیز دیگر از توانایی اقتصادی ادامه مسیر برخوردار نیست. دولت در این زمینه هیچ وظیفه‌ای برای خود قائل نیست و عقب کشیده است. اگر دولتی واقعاً قصد حل این مسائل را داشته باشد، باید فارغ از هرگونه نگاه سیاسی و جناحی، تیمی متخصص را به‌عنوان مشاور انتخاب کند تا اساساً یک‌بار دیگر تئاتر را برای دولت تعریف و آسیب‌شناسی کند. مسئله دیگر در کنار این، تشکیل سندیکای مستقل تئاتر است. چیزی که با فقدان آن مواجه‌ایم و اگر بود، دولت می‌توانست به‌واسطه وجود آن دوباره با مفهوم تئاتر آشنا شود. نکته آخر اینکه متأسفانه هیچ‌کدام از مدیران دولتی ما از رده‌های بالا تا میانی، نسبتی میان خود با تئاتر احساس نمی‌کنند و اساساً به تماشای آن نمی‌نشینند. آن‌ها تئاتر نمی‌بینند و یکی از راهکارها این است که به تماشای تئاتر بنشینند چون تا پیش از آن فهمی در این خصوص پیدا نخواهند کرد.»

لزوم بازگشت حمایت مالی

کوروش سلیمانی، نمایشنامه‌نویس و کارگردان تئاتر با بیان اینکه به عقیده او اولین موضوع مشهود در حوزه تئاتر، «لزوم حمایت از نمایش‌های روی صحنه» است، ادامه می‌دهد: «حمایتی در قالب کمک‌هزینه‌های پرداختی از سوی انجمن هنرهای نمایشی که در سال‌های اخیر نخصت به حداقل رسید، سپس به‌طور کامل از بین رفت؛ درحالی‌که بسیاری از گروه‌های نمایشی نیازمند حمایت مالی حتی به شکل حداقلی هستند. ضمن اینکه به نظر می‌رسد عمده بودجه تئاتر کشور نیز باید در این مسیر هزینه شود، نه در مسیر برگزاری جشنواره‌های متعدد. تجربه تئاتری ما نشان می‌دهد برگزاری جشنواره‌های متعدد فاقد تأثیرگذاری ملموسی است که اجراهای موفق روی صحنه بر جامعه و فرهنگ آن می‌گذارند. این صحبت من نافی برگزاری جشنواره‌ها نیست اما به‌نظم مهم‌ترین ویژگی حمایتی اداره کل هنرهای نمایشی با از سر گرفتن پرداخت کمک‌هزینه به گروه‌های اجرایی بروز پیدا می‌کند. از نمایشی برای فروش جهت پرداخت اجاره تماشخانه و دستمزد گروه، کاهش یابد. درنتیجه به‌جای آن که برای فروش بیشتر به هر کاری دست بزنند، به فکر کیفیت کارشان خواهند بود.»

نکته دیگری که او به آن اشاره می‌کند و معتقد است